

Arrest

nr. 234 838 van 3 april 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat G. GASPART en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 23 augustus 2017 België binnen met een Venezolaans paspoort en verzoekt op 4 oktober 2017 om internationale bescherming. Op 21 mei 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 mei 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 24 april 1994 in de stad Merida, de hoofdstad van de gelijknamige deelstaat. U heeft de Venezolaanse nationaliteit. U woonde bij uw grootouders aan vaderskant in Merida. U studeerde architectuur en burgerlijk ingenieur aan de universiteit in Merida. Deze laatste studies moest u stopzetten omwille van economische redenen. U maakte ambachtelijke producten en werkte in restaurants en winkels om rond te komen. Van januari 2017 tot juli 2017 werkte u als leerkracht fysica op de lagere school Unidad Educativo Emiro Fuenmayor. U werd er ontslagen omdat u op uw Facebookpagina posts had gepubliceerd tegen de regering van Maduro, wat werd opgemerkt door de leidinggevende van het onderwijs in Merida met wie u op Facebook bevriend bent. Tussen 2014 en 2017 nam u deel aan verschillende antiregeringsbetogingen in Merida, los van enige politieke partij.

U had meer dan drie jaar een relatie met J. R. A. M. (...). U en R. (...) werden gediscrimineerd omwille van jullie homoseksuele geaardheid. Zo kregen jullie commentaar op straat als jullie samen werden gezien. De mensen zeiden dat jullie elkaar niet mochten zoenen in het openbaar en niet hand in hand mochten lopen.

In 2016 besloot u om samen met R. (...) een Chery Orinoco aan te kopen op uw naam om als taxichauffeurs te kunnen werken. Via A. J. D. P. (...), de broer van de toenmalige vrouw van uw vader, die lid is van het colectivo Tupamaros, konden jullie een financieel voordeel krijgen van de regering bij de aankoop van deze auto voor professionele doeleinden. Jullie moesten elke maand een deel van de aankoopsom, zijnde ongeveer 2.500 dollar, afbetalen. In april 2017 hadden jullie 80% van het bedrag betaald. U maakte vervolgens een afspraak met A. J. (...) om de verdere afhandeling van de koop te regelen. Er werd afgesproken dat u hem zou ophalen met de auto van uw opa daar uw eigen auto, een Caliber, in panne stond. Op 12 juli 2017 haalde u A. J. (...) op, zijn echtgenote en nog een derde u onbekende persoon. Jullie reden naar een verlaten plaats in Ejido waar jullie met een leidinggevende van de Tupamaros zouden spreken. Er werd u gezegd dat hun baas dadelijk zou komen maar op dat moment zette de derde – u onbekende – persoon een pistool in uw nek. U sloeg hem en er ontstond een gevecht. A. (...) riep dat u zou sterven. U kon een deur van de auto openen, nam een steen en sloeg A. (...) in zijn gezicht waardoor hij zijn greep loste. Uiteindelijk kon u uit de auto kruipen. De derde persoon riep naar de vrouw van A. (...) om hem kogels te geven en schoot in uw richting. Uw hoofd werd oppervlakkig geraakt door een kogel. U vluchtte weg en bereikte uiteindelijk een huis van waar u uw grootvader opbelde die op zijn beurt R. (...) op de hoogte bracht van wat er was gebeurd. De hulpdiensten werden verwittigd en u werd naar het Hospital Universitario de Los Andes in Merida gebracht. U was gewond aan uw hoofd en had veel kneuzingen. U bleef drie dagen in het ziekenhuis. U denkt dat u werd aangevallen omdat de daders het geld van de Chery Orinoco voor zich wilden houden en eigenlijk ook uit waren op uw auto die in panne stond die dag. De auto van uw opa werd door de daders achtergelaten en door de politie teruggevonden. Na ontslag uit het ziekenhuis, bent u klacht gaan indienen tegen de daders bij het Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas (CICPC).

Na het incident ontving u bedreigingen op de telefoon van uw opa die u toen gebruikte. De berichten kwamen van het nummer van A. J. (...). Er werd gezegd dat uw woonplaats gekend is, dat geweten is wie uw familie is en dat uw zussen pijn zullen lijden. Ook uw familieleden zelf werden telefonisch bedreigd. Er reden verschillende keren personen op moto's langs de fruitwinkel van uw grootvader om bedreigingen en scheldwoorden te roepen. U denkt dat de Tupamaros u en uw familie wilden intimideren omdat u een klacht was gaan indienen tegen hen, omdat ze uw auto niet hadden kunnen stelen en het geld dat u al had betaald voor de Chery Orinoco, wilden bijhouden. A. J. (...) en zijn echtgenote kenden u en R. (...) als koppel en viseerden ook hem. Toen R. (...) een keer onderweg was, werd hij van zijn moto geduwd door een persoon die zei dat dat hetgeen is dat er gebeurd 'als je bevriend bent met die verrader'.

U en R. (...) besloten dan om te vertrekken uit Venezuela, uit angst dat de Tupamaros jullie zouden blijven viseren.

Uw ex-partner R. (...) verliet Venezuela op 27 juli 2017. Hij diende hier op 14 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming in. U heeft Venezuela verlaten op 20 augustus 2017. U reisde legaal over land naar Colombia en nam op 21 augustus 2017 vanuit Bogota het vliegtuig naar Madrid, van waar u een aansluitende vlucht had naar Brussel. U diende hier op 4 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming in. In België vernam u van uw zussen dat zij nog van verschillende nummers dreigberichten hadden ontvangen waarin wordt gezegd dat ze zullen worden aangevallen en dat zij niet

naar België zullen kunnen vertrekken zoals u. Toen uw grootvader zijn auto te koop had gezet, werd hij opgebeld door vreemd klinkende stemmen. U vermoedt dat het dezelfde personen van de Tupamaros waren die jullie bedreigden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; uw rijbewijs; uw bankkaart; een bewijs van blanco strafblad; een bewijs dat u alleenstaand bent; uw geboorteakte; een certificaat van de sport kukkiwon; aankoopbewijzen van de Chery Orinoco, uitgereikt door het Instituto Nacional de Transporte Terrestre en door het automerk Chery; een bundel kopieën van documenten betreffende het onderzoek van de CICPC naar de aanval op uw leven van 12 juli 2017; een kleurenkopie van een artikel in de lokale krant Pico Bolivar van 13 juli 2017 over de aanval waarvan u het slachtoffer werd met als titel 'Intentaron asesinar a joven para robarle su vehículo' ('Ze probeerden een jongere te doden met als doel zijn auto te stelen'); acht foto's van de verwondingen die u heeft opgelopen tijdens het gevecht met uw aanvallers; een foto van u en R. (...) in het ziekenhuis waar u werd verzorgd; twee foto's van de (taxi)auto van uw opa van het merk Nubira, waarin u reed toen u werd aangevallen op 12 juli 2017; acht documenten betreffende de aankoop van een nieuwe wagen, een Ford Explorer, door uw zus I. (...) in januari 2018 en een foto van voornoemde auto die werd gekocht na verkoop van uw auto; veertien kritische posts op uw Facebookpagina ten overstaan van het Venezolaanse regime; artikels over de Tupamaros, neergelegd door meester D. G. (...); en vier e-mails van meester D. G. (...) met in bijlage enkele van voornoemde documenten en opmerkingen over het eerste persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek, zijnde de door u beschreven problemen met de Tupamaros die het geld van u en R. (...) voor de aankoop van een nieuwe auto voor zich wilden houden, louter inter-persoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Voorts dient er gewezen te worden op verschillende incoherenties en bedenkingen betreffende het door u en R. (...) beschreven relaas.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u aangegeven dat u in juni of in juli 2017 een afspraak had belegd met de personen die de aankoop van het voertuig regelden en dat u diezelfde dag werd aangevallen door hen (Vragenlijst CGVS, d.d. 30/10/2017, vraag 5). Tijdens het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd wanneer die afspraak met A. J. (...) had plaatsgevonden, antwoordde u eerst dat het is gebeurd op 20 juli, dat het in de krant staat, om vervolgens aan te geven dat u niet zeker bent van de datum daar het al een tijd geleden is (CGVS I, p.14). U concludeerde uiteindelijk dat het zeker is gebeurd in juli 2017, kort na uw ontslag op de lagere school waar u werkte (CGVS I, p.14). U erop gewezen dat u op de DVZ had gesproken over juni of juli en gevraagd hoe het komt dat u toen niet zeker was van de maand, gaf u als uitleg dat u juni en juli altijd door elkaar haalt, dat u wachtte op het krantenartikel waarop de juiste datum staat, dat u nu dus zeker weet dat het in juli is gebeurd daar u het kon nakijken en dat u op de DVZ ook al het gevoel had dat het in juli was gebeurd maar dat u toen nog niet zeker was (CGVS I, p.14). Uw uitleg roept evenwel vragen op. Er mag immers op zijn minst worden verwacht dat u zou weten in welke maand het incident omwille waarvan u Venezuela heeft verlaten, had plaatsgevonden. Dat u daarvoor de door u neergelegde documenten nodig heeft, zet vraagtekens bij uw vluchtrelaas. Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat u tijdens

het tweede gehoor sprak over 12 juli 2017 (CGVS II, p.3), de datum die ook effectief wordt aangegeven in de door u neergelegde documenten. U erop gewezen dat u tijdens het eerste onderhoud had gesproken over 20 juli 2017 en gevraagd waarom u nu spreekt over 12 juli 2017, vroeg u aan het CGVS of u eerder 20 juli 2017 had gezegd (CGVS II, p.6). Bevestigend geantwoord, kwam u niet verder dan te stellen dat 12 juli 2017 de juiste datum is (CGVS II, p.6-7).

Uw ex-partner R. (...) had op de DVZ aangegeven dat het incident was gebeurd in juni 2017 (Vragenlijst CGVS 17/15708, d.d. 04/09/2017, vraag 5). Tijdens het eerste onderhoud sprak hij over begin juli (CGVS I7/15708 I, p.10). Hem toen gewezen op de verklaringen die hij had afgelegd op de DVZ, gaf hij als uitleg dat hij die dag heel moe en zenuwachtig was (CGVS I7/15708 I, p.10). Toen verder gevraagd naar de exacte datum waarop u werd aangevallen, antwoordde R. (...) dat het 9 of 10 juli was gebeurd, dat jullie drie slapeloze nachten hadden doorgebracht in het ziekenhuis en dat 13 juli de laatste dag was (CGVS I7/15708 I, p.11). Tijdens het tweede onderhoud van R. (...) zei hij dat de juiste datum van het incident 12 juli 2017 is, dat hij vorige keer 9 of 10 juli had gezegd maar dat hij toen in de war was (CGVS I7/15708 II, p.11). U erop gewezen dat het ernstige vragen oproept dat u en R. (...) dergelijke incoherente verklaringen afleggen over de datum van een nochtans zeer belangrijke dag met verregaande gevolgen, kwam u niet verder dan te beamen die vaststelling te begrijpen en herhaalde u dat het is gebeurd op 12 juli (CGVS II, p.7). Gevraagd waarom het dan zo moeilijk was om dat vanaf het begin te zeggen, repliceerde u dat u onder een te grote druk staat, dat u niet graag aan die datum denkt, en voegde daaraan toe dat het CGVS de datum kan checken via de neergelegde documenten (CGVS II, p.7). Ook R. (...) werd tijdens het tweede onderhoud gewezen op jullie incoherente verklaringen betreffende deze datum. Hij kwam niet verder dan te herhalen dat hij eerder verward was (CGVS I7/15708 II, p.12). De uitleg van u en R. (...) is evenwel niet afdoende.

Voorts dient er nog gewezen te worden op verschillende andere tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten enerzijds, en tussen uw verklaringen en die van R. (...) anderzijds. Zo noemde u op de DVZ en het CGVS zelf de naam van de vrouw van A. J. (...), zijnde E. E. (...) (Vragenlijst CGVS, d.d. 04/09/2017, vraag 5 en CGVS I, p.15 en CGVS II, p.7). U stelde dat u ze heeft leren kennen tijdens het hele proces van de aankoop van de auto (CGVS II, p.7). Gevraagd of u haar naam ook had vermeld aan de politie, antwoordde u positief (CGVS II, p.7). U evenwel gewezen op de passage in de door u neergelegde politiedocumenten waarin staat aangegeven dat u had verklaard aan de politie dat u haar naam niet kende, kwam u niet verder dan te herhalen dat E. E. (...) haar naam is (CGVS II, p.7). U er opnieuw mee geconfronteerd dat in de door u neergelegde documenten staat te lezen dat u had verklaard dat u haar naam niet kende, beaamde u dat en stelde u nu dat u ook op het CGVS had gezegd dat u haar niet kende, dat u haar naam wel had gehoord maar dat u daar nooit echt had opgelet daar u de aankoop regelde met haar echtgenoot (CGVS II, p.7), wat evenwel niet afdoende is als uitleg voor voornoemde tegenstrijdigheid. U verklaarde verder nog dat haar naam wel ergens in de documenten zou moeten staan maar dat u het zich toen misschien niet herinnerde of niet had gezegd en dat u denkt dat het de politie was die haar naam had ontdekt (CGVS II, p.7). U voegde daar nog aan toe dat u zich nu wel herinnert dat de politie de naam van A. (...) had gecheckt in hun systeem en op die manier ook de naam van zijn echtgenote had gevonden (CGVS II, p.7-8). Dat u eerst aangeeft dat u haar naam aan de politie had gegeven, om na confrontatie met de inhoud van de politiedocumenten uw verklaringen te wijzigen en te stellen dat de politie haar identiteit heeft gevonden (CGVS II, p.7-8), roept verder vragen op.

Tijdens het tweede onderhoud stelde u voorts dat u pas na uw ontslag uit het ziekenhuis voor het eerst met de politie had gesproken (CGVS II, p.8). Ter bevestiging nog eens gevraagd of dat de allereerste keer was dat u met de politie had gesproken, namelijk ná uw ziekenhuisopname, antwoordde u positief en herhaalde dat u pas met hen heeft kunnen spreken nadat u het ziekenhuis had verlaten (CGVS II, p.8). Gevraagd of u in het ziekenhuis zelf nog bezoek heeft gehad van de politie, repliceerde u te denken dat ze zijn langsgekomen maar dat u niet met hen heeft gepraat (CGVS II, p.8). U vervolgde dat enkel uw familie toen met hen heeft gesproken, dat u werd beademd en niet goed kon spreken (CGVS II, p.8). U erop gewezen dat in de politiedocumenten die u heeft neergelegd, nochtans wordt aangegeven dat u nog op 12 juli 2017 zelf, de dag van het incident, verklaringen heeft afgelegd aan de politie, kwam u niet verder dan te stellen dat het dan zo gebeurd zal zijn maar dat u zich daar weinig van herinnert omdat u niet echt bij bewustzijn was (CGVS II, p.8). U ermee geconfronteerd dat uit het politieverslag blijkt dat u wel in staat was om verklaringen af te leggen, reageerde u eerst met een stilzwijgen om hierna te stellen dat de politie de datum van de feiten en de datum van de verklaringen misschien door elkaar heeft gehaald (CGVS II, p.8). Samen de bewuste passage doorgenomen, waarin staat te lezen dat de behandelde arts had aangegeven dat uw toestand stabiel was en dat de politieagent het interview met u kon starten, herhaalde u dat de politie de datum van de feiten foutief

moet hebben aangegeven als zijnde dezelfde datum waarop u verklaringen heeft afgelegd (CGVS II, p.8), wat evenwel zeer bedenkelijk is. Bovendien verklaarde u pas ná uw ziekenhuisopname te hebben gesproken met de politie, waar ook uit de inhoud van het politieverlag duidelijk blijkt dat u al in het ziekenhuis zelf contact had met de politie (zie supra). Ter verduidelijking nog gevraagd of de politie ja dan nee naar het ziekenhuis is gekomen, stelde u dat u dat vreemd lijkt daar u niet kon spreken en dat moesten ze gekomen zijn, ze met uw familie gesproken zullen hebben (CGVS II, p.8). U verklaarde nog de politie zelf niet te hebben gezien (CGVS II, p.8). Bovenstaande incoherenties tussen uw verklaringen en de inhoud van de door u neergelegde documenten, zet vraagtekens bij de authenticiteit van de voorgelegde politiedocumenten en bij de geloofwaardigheid van de door u beschreven problemen.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat R. (...) tijdens het tweede onderhoud had verklaard dat de politie de avond van het incident, zijnde 12 juli 2017, naar het ziekenhuis was gekomen waar u was opgenomen (CGVS 17/157808 II, p.12). Aan R. (...) gevraagd of u al in het ziekenhuis met de politie had gesproken, antwoordde hij positief, legde uit dat u daar toen al een verklaring had afgelegd, dat de politie hiervan notities had genomen en ongeveer twintig à dertig minuten in het ziekenhuis was gebleven (CGVS 17/157808 II, p.15). R. (...) erop gewezen dat u had gezegd dat u niet met de politie had gesproken in het ziekenhuis, repliceerde R. (...) dat het CICPC wel degelijk naar het ziekenhuis was gekomen en dat ze toen hadden gesproken met uw grootvader (CGVS 17/157808 II, p.15). Hem ter bevestiging nog eens gevraagd of de politie toen ook met u had gesproken, antwoordde hij positief maar voegde daaraan toe dat het maar een kort gesprek was daar u niet goed was toen (CGVS 17/157808 II, p.15). Dat R. (...) in tegenstelling tot u, aangaf dat u wel met de politie had gesproken in het ziekenhuis, zet de geloofwaardigheid van jullie relaas verder op de helling. U nog wijzend op R. (...) zijn verklaringen, kwam u niet verder dan te herhalen u dat u zich niet herinnert dat u toen met de politie heeft gesproken (CGVS II, p.12).

Op de DVZ had u aangegeven dat u uw identiteitskaart had achtergelaten in Venezuela (Verklaring DVZ, d.d., 30/10/2017, vraag 25). Toen gevraagd of u dat document kan laten opsturen, stelde u dat u een poging daartoe zou ondernemen. Tijdens het eerste onderhoud op het CGVS gevraagd naar uw identiteitskaart, repliceerde u dat uw documenten waren gestolen, zijnde toen u werd aangevallen door A. J. (...) en kompanen, dat u een aanvraag voor een nieuwe identiteitskaart had ingediend maar dat u er nog geen nieuwe had ontvangen (CGVS I, p.3). Na het eerste onderhoud maakte uw advocate echter per mail een foto van uw identiteitskaart over, uitgereikt op 18 juli 2017. U hierop wijzend tijdens het tweede onderhoud, legde u de originele identiteitskaart neer en stelde dat u ze niet had op het moment van het vorige onderhoud maar nu wel (CGVS II, p.3). Ter verduidelijking gevraagd of u uw identiteitskaart had meegenomen uit Venezuela, dan wel of ze later werd opgestuurd naar België, antwoordde u dat u ze had meegenomen uit Venezuela (CGVS II, p.3), wat evenwel niet overeenstemt met uw eerdere verklaringen. U erop gewezen dat u tijdens het eerste onderhoud had gezegd dat uw identiteitskaart was gestolen, dat u er een nieuwe had aangevraagd maar dat ze nog niet was afgeleverd aan u, waar u nu een identiteitskaart neerlegt die u wel rechtstreeks uit Venezuela zou hebben meegenomen, kwam u niet verder dan samen te vatten dat uw identiteitskaart werd gestolen, dat u er een nieuwe had aangevraagd en die had ontvangen op 18 juli 2017 en dat u met dat identiteitsdocument dan ook een nieuw paspoort had aangevraagd (CGVS II, p.3). U er nogmaals op gewezen dat u vorige keer had aangegeven dat u geen identiteitskaart had, waar u er nu wel één neerlegt die u vorige keer al in uw bezit bleek te hebben, stelde u dat u de identiteitskaart vorige keer niet op zak had (CGVS II, p.3), wat evenwel geen uitleg is voor voornoemde tegenstrijdigheid. Opnieuw om een uitleg gevraagd en ook gewezen op uw verklaringen op de DVZ over het ontbreken van een identiteitskaart, repliceerde u dat uw identiteitskaart in een tasje zat dat u had meegenomen uit Venezuela maar dat u dat tasje vorige keer nog niet had gecontroleerd (CGVS II, p.4), wat evenwel geenszins weet te overtuigen. Uw incoherente verklaringen over de 'nieuwe' identiteitskaart die u zou hebben aangevraagd naar aanleiding van de aanval van 12 juli 2017 en na uw ontslag uit het ziekenhuis, zetten verder vraagtekens bij uw relaas.

Ook over de bedreigingen die volgden op het incident van 12 juli 2017, heeft het CGVS verschillende bedenkingen. Zo bleef u vaag over de motieven van uw beweerde vervolgers. Gevraagd wat uw aanvallers wilden bereiken met de bedreigingen, meende u te denken dat ze jullie wilden intimideren (CGVS I, p.18). U stelde dat ze het misschien bedreigend vonden dat u een klacht had ingediend tegen hen, of dat ze misschien een nieuwe aanval wilden plegen, of misschien in uw woning in Venezuela wilden binnenbreken (CGVS I, p.18), wat allemaal heel vaag blijft. U verklaarde verder nog dat u vreest dat ze u bij een terugkeer zullen doden (CGVS I, p.18 en p.20). Tijdens het tweede onderhoud gevraagd waarom de Tupamaros u zouden willen doden, antwoordde u evenwel opnieuw vaagweg dat ze u zouden kunnen doden of u anders opnieuw zouden kunnen ontvoeren om geld af te persen of gewoon

uit wraak (CGVS I, p.10). Uw verklaringen over de redenen waarom u een doelwit zou blijven van de Tupamaros, weten niet te overtuigen.

Tijdens het eerste onderhoud van 10 september 2018 verklaarde u voorts dat uw zussen nog drie of vier weken voordien dreigberichten hadden gekregen (CGVS I, p.17-18). Tijdens het tweede onderhoud gevraagd of uw familie nog steeds wordt bedreigd, stelde u dat ze in 2019 niets meer hebben gehoord van jullie vervolgers (CGVS II, p.9). Gevraagd of uw familieleden na het eerste onderhoud nog werden bedreigd, antwoordde u te denken van niet en voegde daaraan toe dat ze naar uw grootvader in ieder geval niets meer hebben gestuurd (CGVS II, p.9). Gevraagd naar uw zussen, stelde u van niet en voegde daaraan toe dat ze bijna allemaal zijn vertrokken uit Venezuela en men aldus hun nummers niet meer heeft (CGVS II, p.9). Gevraagd of I. (...) die nog in Venezuela woont, nog bedreigingen heeft ontvangen, antwoordde u opnieuw negatief (CGVS II, p.9). Gevraagd hoe het komt dat de bedreigingen aan het adres van uw familie plots zijn gestopt, repliceerde u dat de feiten al van twee jaar geleden dateren en dat het niet plots ging maar mettertijd. Het roept evenwel vragen op dat u en uw familie nog maanden zouden zijn bedreigd, om dan ineens niets meer te horen van uw belagers. De door u beschreven gang van zaken ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

Verder dient er opgemerkt te worden dat u, noch R. (...), enig begin van bewijs hebben neergelegd betreffende de beweerde dreigberichten van A. J. (...) en zijn kompanen. R. (...) verklaarde dat zijn telefoon, via dewelke hij nog in België dreigberichten had gekregen, helemaal herstart moest worden, waardoor de berichten kwijtraakten (CGVS X I, p. 13 en CGVS X, p.13). Daarnaast stelde hij dat uw zus de dreigberichten die naar de gsm van uw grootvader waren gestuurd, per ongeluk allemaal had gewist (CGVS X, p. 13 en CGVS X, p.13). Uw eerste advocate bevestigde deze verklaringen over het ontbreken van enig bewijs van de bedreigingen in haar bijkomend schrijven van 28 september 2018 (zie groene map stuk 18). Ter zake dient er nog opgemerkt te worden dat R. (...) tijdens het eerste onderhoud sprak over twee of drie dreigberichten die hij had ontvangen in België (CGVS X, p. 13), waar hij tijdens het tweede onderhoud eerst sprak over één of twee berichten, om zich hierna te verduidelijken en te stellen dat het één bericht betrof (CGVS X, p. 13). Gevraagd of hij er zeker van is dat hij hier maar één bericht had aangekregen, repliceerde hij te denken van wel (CGVS X, p. 13). Hem erop gewezen dat hij eerder had gesproken over twee of drie berichten, kwam hij niet verder dan te stellen dat hij zeker weet dat er dreigberichten waren (CGVS X, p. 13).

Voorvoemde tegenstrijdigheid en het gebrek aan enig begin van bewijs betreffende de beweerde aanhoudende bedreigingen, zet de geloofwaardigheid van de problemen met de Tupamaros verder op de helling.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt er geen geloof gehecht aan de aanval door A. J. (...), lid van de Tupamaros, en zijn kompanen op uw leven, zoals beschreven door u en R. (...), noch aan de daaropvolgende vervolging door de Tupamaros.

Vervolgens beweerde u dat u in Venezuela werd ontslagen als leerkracht omdat bekend was dat u een tegenstander bent van het regime (CGVS I, p.5-6 en CGVS II, p.4-5). Dit is echter onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien heeft het Commissariaat-generaal eveneens verschillende bedenkingen over uw ontslag. U stelde dat u op de lagere school waar u werkzaam was, werd terechtgewezen nadat u politieke posts tegen de Venezolaanse regering had gepubliceerd op uw Facebookprofiel en een foto van een antiregeringsprotest in Merida waaraan u zou hebben deelgenomen (CGVS I, p.5-6, p.9-10 en CGVS II, p.4-5). U wiste de berichten en de foto maar twee weken later werd u gezegd dat u het volgende schooljaar niet meer moest terugkomen (CGVS I, p.5-6 en CGVS II, p.4-5). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u tijdens het eerste onderhoud zelf gewag maakte van een ontslagbrief (CGVS I, p.5-6). Tijdens het tweede onderhoud gevraagd of u een ontslagbrief had gekregen, repliceerde u echter dat u geen brief had gekregen maar dat u gewoon werd gezegd dat u na juli 2017 niet meer moest terugkomen (CGVS II, p.4). U voegde daar nog aan toe dat het niet in hun voordeel zou zijn om een ontslagbrief op te stellen met de reden van het ontslag, zijnde een politiek meningsverschil (CGVS II, p.4). U erop gewezen dat ze toch ook een ontslagbrief kunnen opstellen zonder de ware reden van het ontslag te vermelden, antwoordde u nu dat u wel een document had gekregen maar dat er niets in vermeld staat over ontslag (CGVS II, p.5). Gevraagd waar dat document zich bevindt, stelde u dat u het niet heeft (CGVS II, p.5). Gevraagd of het thuis in Venezuela ligt, antwoordde u het niet te weten en gaf

u als uitleg dat u veel papieren heeft en dat het kan zijn dat het er niet meer tussen ligt (CGVS II, p.5). Gevraagd of u aan uw familie kan vragen om het document te zoeken en aan u te bezorgen, zei u dat u het kan vragen maar dat u zich niet herinnert waar u het had gelegd (CGVS II, p.5). Tot op heden heeft u het betreffende document aangaande het einde van uw werk op de lagere school Unidad Educativo Emiro Fuenmayor, niet neergelegd. Uw ontslag omwille van politieke redenen, blijft dan ook niet meer dan een blote bewering.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u negatief heeft geantwoord wanneer u werd gevraagd of u behalve uw beweerd ontslag nog andere persoonlijke problemen heeft gekend in Venezuela omwille van uw politiek standpunt tegen de overheid (CGVS II, p.6). Er is u ook niets overkomen tijdens de antiregeringsprotesten in Merida waaraan u zou hebben deelgenomen maar waarvan u evenmin enig begin van bewijs heeft neergelegd (CGVS I, p.9 en CGVS II, p.5-6). Uit niets blijkt dan ook dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw – beperkte – politieke activiteiten.

Ten slotte verwees u nog naar de discriminatie die u ondervond in Venezuela omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS I, p.19-20). Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Ter zake stelde u dat homoseksuelen in Venezuela niet kunnen huwen en dat u en uw ex-partner R. (...) het slachtoffer werden van pesterijen omwille van jullie homoseksuele geaardheid (CGVS I, p.19). Zo kregen jullie commentaar op straat als jullie samen werden gezien. De mensen zeiden dat jullie elkaar niet mochten zoenen in het openbaar of niet hand in hand mochten lopen en jullie kregen beledigingen naar jullie hoofden geslingerd (CGVS I, p.19 en CGVS II, p.10). Ook werden u en R. (...) een keer uit een restaurant gezet toen jullie er jullie tweejarig samenzijn wilden vieren (CGVS II, p.10-11). U stelde dat u, noch R. (...), ooit fysiek werden aangevallen (CGVS I, p.19-20). Op de DVZ had u aangegeven dat uw seksuele geaardheid niet de reden was waarom u Venezuela had verlaten (Vragenlijst CGVS, d.d. 30/10/2017, vraag 7). U tijdens het eerste onderhoud gevraagd of dat klopt, antwoordde u bevestigend en herhaalde u dat u bent vertrokken uit angst dat de Tupamaros u zouden doden (CGVS II, p.19). De door u aangehaalde pesterijen, zijn gezien bovenstaande vaststellingen onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard de genomen beslissing te wijzigen. Uw paspoort; uw rijbewijs; uw bankkaart; een bewijs van blanco strafblad; een bewijs dat u alleenstaand

bent; uw geboorteakte; en een certificaat van de sport kukkiwon, houden geen verband met uw vluchtmotieven. De bewijzen van aankoop van de Chery Orinoco, uitgereikt door het Instituto Nacional de Transporte Terrestre en door het automeerk Chery; twee foto's van de (taxi)auto van uw opa van het merk Nubira, waarin u zou hebben gereden toen u werd aangevallen op 12 juli 2017; acht documenten betreffende de aankoop van een nieuwe wagen, een Ford Explorer, door uw zus I. (...) in januari 2018; en een foto van voornoemde auto die werd gekocht na verkoop van uw auto, bevatten enkel informatie over de aan- en verkoop van voertuigen van u en uw familieleden, die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de door u neergelegde bundel kopieën van documenten betreffende het onderzoek van de CICPC naar de aanval op uw leven van 12 juli 2017, en de kleurenkopie van het artikel in de lokale krant Pico Bolivar van 13 juli 2017 over de aanval waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest, dient er nog gewezen te worden op de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat in Venezuela zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Venezolaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de acht foto's van de verwondingen die u zou hebben opgelopen tijdens het gevecht met uw aanvallers, en de foto van u en R. (...) in het ziekenhuis waar u werd verzorgd, dient er opgemerkt te worden dat de foto's geen informatie bevatten over de omstandigheden waarin u de verwondingen zou hebben opgelopen. De algemene artikels over de Tupamaros, neergelegd door meester D. G. (...), zijn niet van dien aard de geloofwaardigheid van de beweerde problemen van u en R. (...) met het colectivo te herstellen. Wat betreft de veertien kritische posts op uw Facebookpagina ten overstaan van het Venezolaanse regime, dient herhaald te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt in het vizier te zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw – beperkte – politieke activiteiten. De vier e-mails van meester D. G. (...) met in bijlage enkele van voornoemde documenten en opmerkingen over het eerste persoonlijk onderhoud, wijzigen ten slotte evenmin iets aan de genomen beslissing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v.

Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T.v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt

gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

*In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 “en volgenden” en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is verzoeker van oordeel dat de commissaris-generaal *in casu* een beoordelingsfout heeft gemaakt.*

Met betrekking tot de door hem verklaarde feiten die zich op 12 juli 2017 zouden hebben voorgedaan, laat verzoeker, na een algemene theoretische uiteenzetting inzake de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming, het volgende gelden:

“Het is aangewezen, in de eerste plaats, te onderlijnen dat verzoeker zijn relaas documenteert.

Over de neergelegde documenten meent het CGVS dat er maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend, aangezien de tegenstrijdigheden en onduidelijkheden die door het CGVS aangehaald worden in de bestreden beslissing. Echter ontslaat dit het CGVS niet om een doordreven onderzoek te voeren van de neergelegde documenten.

Ter staving van zijn relaas over het incident van 12 juli 2017 legt verzoeker alle documenten neer die hij kon krijgen in dit verband.

Dit zijn verschillende documenten, zijn de gehoren, officiële documenten in verband met het openen van een procedure die de namen van de vermoede auteurs vermelden, interne documenten van de overheidsdiensten in verband met onderzoekverrichtingen, documenten in verband met de wagen van zijn grootvader en de gevolgde procedure om de wagen terug in bezit te krijgen, alsook documenten in verband met het krijgen van gecertificeerde kopieën van het onderzoek, enz...

Daarnaast legt hij ook persartikels neer die zijn relaas staven alsook foto's van zijn verwondingen. Ook op zijn identiteitskaart, opgemaakt 6 dagen na het incident is het duidelijk merkbaar dat verzoeker recent verwondingen onderging.

Uit al deze documenten ontstaat een waaier van elementen die de geloofwaardigheid van het relaas staaft.

In deze omstandigheden moeten de eventuele hiaten of onduidelijkheden zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas.

Dit is niet het geval in casu.

Het is niet onaannemelijk dat verzoekers soms moeilijkheden kunnen hebben met het precies geven van datums en dat zij in deze gevallen de gebeurtenissen bij benadering in de tijd situeren. Dit volstaat niet om op zich een relaas als ongeloofwaardig te beschouwen.

Wat de tegenstrijdigheden betreffen tussen de documenten en de verklaringen van verzoeker betreft moet er verwezen worden naar het context van de feiten. Verzoeker heeft geen herinneringen van zijn gehoor in het ziekenhuis, de dag van de feiten zelf, wat helemaal niet ongeloofwaardig is: hij werd juist geslagen en beschoten en onbewust naar het ziekenhuis overgebracht. Het is perfect aannemelijk dat hij geen herinneringen overhoudt over een gehoor door de politie.

Er dient ook te worden onderlijnt dat er in het document opgesteld op 12 juli in het ziekenhuis inderdaad aangeduid werd dat hij de naam van de echtgenote van A. J. (...) niet kent, zijnde tijdens zijn gehoor op de dag van de feiten in het ziekenhuis. In later opgestelde documenten in verband met het onderzoek wordt de naam van de echtgenote van A. J. (...) wel vermeld.

De tegenstrijdigheden met verband met het hebben van een identiteitskaart of niet houden geen verband met de door hem aangehaalde feiten. Daarboven, blijkt het uit de foto dat verzoeker duidelijk verwondingen had opgelopen wanneer hij de foto voor zijn identiteitskaart liet maken, zijnde enkele dagen voor 18 juli 2017, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas eigenlijk staaft.

Verzoeker kan uiteraard enkel hypotheses formuleren wanneer hij gevraagd wordt naar de motieven van de personen die hem hebben aangevallen en daarna bedreigd.

Deze onduidelijkheden zijn niet voldoende zwaarwichtig om geen geloof te hechten aan zijn relaas, rekening houdende met de context in Venezuela (zie hieronder Veiligheidssituatie) en de neergelegde documenten.

Het statuut van vluchteling moet hem worden toegekend, minstens het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15.12.1980.

*Uit de COI Focus blijkt het dat de colectivos personen vervolgen om criminele redenen en om politieke redenen omwille van hun al dan niet beweerde politieke sympathieën. Artikel 48/3, §5 stelt :
"§ 5. (...)."*

In het Venezolaans context van politieke repressie dient dit breed te worden toegepast.

Dit is zeker het geval aangezien iedereen die een link heeft met manifestaties en oppositie een potentieel slachtoffer is van de politieke repressie. Dat verzoeker eventueel ook vervolgd werd in intenties die kunnen kaderen met gemeenrechtelijke feiten doet hieraan geen afbreuk aangezien het duidelijk blijkt, en niet wordt betwist dat verzoeker inderdaad zijn sympathieën voor de oppositie heeft geuit door deel te nemen aan betogingen en op Facebook ook berichten publiceert die zeer kritisch zijn tegen het actueel regime.

In ieder geval, als u Raad oordeelt dat hij louter in een crimineel context werd vervolgd, dient hem de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) worden toegekend."

Wat betreft de geloofwaardigheid van zijn ontslag om politieke redenen, zet verzoeker vervolgens het volgende uiteen:

“Het CGVS twijfelt aan het feit dat verzoeker om politieke redenen ontslagen werd omwille van een tegenstrijdigheid over het feit dat hij al dan niet een ontslagbrief zou hebben gekregen.

Verzoeker bevestigt dat hij geen formeel ontslagbrief heeft gekregen maar een document moest gaan tekenen. Hij volhardt in het feit dat hij geen keuze had om die brief niet te tekenen.

Verzoeker heeft ook heel specifiek uitgelegd wie de beslissing heeft genomen, en die persoon bij naam genoemd. Na een simpele zoekopdracht op google blijkt ook dat die persoon inderdaad de verantwoordelijke is voor het personeelsbeleid in Merida : Edison Quintero, Jefe de la Division de Asuntos laborales de la Zona Educativa, vrij vertaalt, Edison Quintero, hoofd van de afdeling van de arbeidszaken van de educatieve zone (zie stuk 14)

Het CGVS kan niet worden gevolgd wanneer hij stelt dat dit niet ernstig genoeg is om als een vervolging te worden beschouwd, om drie verschillende redenen :

- 1. aangezien de economische en humanitaire situatie in Venezuela heeft een ontslag voor politieke redenen verregaande gevolgen;*
- 2. aangezien de politieke situatie zoals aangeduid in de COI Focus over de veiligheidssituatie kan er worden aangenomen dat iemand die omwille van politieke overtuigingen ontslagen is gelinkt zal zijn aan de oppositie en daardoor een hoog risico op vervolging loopt.*
- 3. conform artikel 48/3, § 2 stelt :*
“§ 2. (...)”

Het ontslag van verzoeker moet dus ook worden onderzocht cumulatief met de andere mensenrechtenschendingen, onder andere omwille van de seksuele geaardheid van verzoeker (zie hieronder). De samenstel van zijn ontslag om politieke redenen en de verschillende discriminaties en beledigingen die hij onderging omwille van zijn seksuele geaardheid, en het risico dat hij loopt om die redenen in geval van terugkeer is zeker ernstig genoeg om als een vervolging in de zin van de wet van 15.12.1980.”

Verder stelt verzoeker het volgende over zijn vrees omwille van zijn seksuele geaardheid:

“Eerst dient te worden onderlijnd dat er absoluut geen enkele twijfel bestaat over de seksuele geaardheid van verzoeker. Niets in het administratief dossier laat toe om over de homoseksualiteit van verzoeker te twifelen.

In dit verband heeft u Raad recent de situatie van homoseksuelen in Venezuela beoordeeld als volgt :

“(...)”

(arrest 215.177 van 15 januari 2019; zie ook arrest

In arrest 216.638 van U Raad van 12 februari 2019 werd de COI Focus van 14 januari 2019 reeds onderzocht en concludeerde U Raad het volgende :

“(...)”

Het is dan zeer verbazend dat verwerende partij ten aanzien van hetzelfde document een besluit vormt die totaal tegenstrijdig is met het arrest n° 216.638.

Trouwens kan men moeilijk spreken van een mogelijkheid tot bescherming wanneer het zou afhangen van het betalen van smeergeld zoals blijkt uit de COI Focus van 14.01.2019.

In dit document wordt er ook melding gemaakt van gevallen van homofobie, discriminatie, en homofob geweld tegen homoseksuelen, zowel vanuit de Venezolaanse maatschappij als vanuit de autoriteit. Er zou sprake zijn van discriminatie, pesterijen, verbaal geweld, machtsmisbruik en afpersingen van homoseksuelen door politieagenten. Er wordt gewag gemaakt van "psychologische spelletjes : documenten in beslag nemen, bedreigen met een gevangenisstraf, de toegang ontzeggen tot winkelcentra, en ook geweld.

In huidig veiligheid en humanitair context in Venezuela is dit verre van anekdotisch, zeker wanneer geweten is dat er een absolute straffeloosheid is voor de handelingen van de politiediensten (zie hieronder veiligheidssituatie).

Al deze analyse wordt bevestigd door de toegevoegde documenten, namelijk de rapporten van Freedom House, punt F4, p. 10 : hoewel de discriminatie op basis van seksuele oriëntatie verboden is Venezolaanse LGBT kampen met grootschalige onverdraagzaamheid en zijn regelmatig slachtoffer van geweld.

Dit is ook het standpunt van de Franse Cour Nationale du Droit d'Asile, in haar arrest n° 17052687 van 23 april 2018.

Om al deze redenen loopt verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980 omwille van zijn homoseksuele geaardheid en derhalve het behoren tot en sociale groep zoals omschreven in artikel 48/3, §4, d) van de wet van 15.12.1980.

Het statuut van vluchteling moet worden erkend."

Wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, merkt verzoeker vooreerst op dat de commissaris-generaal zich voornamelijk baseert op de "COI Focus - Venezuela - Situation sécuritaire - van 4 april 2019" om te besluiten dat de algemene situatie de toekenning van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 § 2, b) of c), van de Vreemdelingenwet niet rechtvaardigt.

Verzoeker wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) meerdere beslissingen betreffende Venezolaanse asielzoekers heeft vernietigd omwille van het gebrek aan recente informatie en verwijst bij wijze van voorbeeld naar het arrest nr. 215 180 van 15 januari 2019. Hij voegt hieraan toe dat de Raad geoordeeld heeft dat recente informatie over de veiligheid en de economische situatie in Venezuela noodzakelijk is. Hij stelt dat sindsdien de UNHCR een update heeft uitgegeven van de "Guidance note on the outflow of Venezuelans", in mei 2019 (stuk 22), en dat in dit document "de UNHCR (pleit) voor het toekennen van een groepsbescherming aan Venezolanen. De UNHCR is ook van mening dat alle Venezolanen onder de criteria van de Caragena Declaration vallen, omdat zij omwille van het onrust in Venezuela een dreiging van hun leven, hun zekerheid of hun vrijheid hebben. De UNHCR meent ook dat Venezolanen die niet vluchtelingen zijn wel in aanmerking kunnen komen voor een bescherming op basis van artikel 15 van de Kwalificatie Richtlijn (omgezet in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980). De UNHCR pleit ook tegen de uitwijzing van Venezolanen en het toekennen van verblijfsdocumenten. Hoewel er inderdaad niet wordt gesteld dat elke Venezolaan als een vluchteling moet worden erkend, vloeit uit deze nota voort dat de situatie zo ernstig is, op vlak van grondrechten, veiligheid en economie, dat er een tijdelijk statuut moet worden toegekend aan Venezolanen. Dit laat uitschijnen dat er nog steeds, zoals in het hoger geciteerd arrest n° 215 180 werd gesteld, in hoofde van iedere Venezolaanse burger sprake is van een weerlegbaar vermoeden van behoefte tot internationale bescherming."

Verder stelt verzoeker met betrekking tot de veiligheidssituatie dat deze samen met de economische en humanitaire situatie dient te worden onderzocht in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat "het cumulatief effect van deze twee kenmerken van de Venezolaanse context (...) in overweging (moet) genomen worden om te oordelen over de ernst van het risico en of het de niveau hardheid vereist door artikel 48/4, §2, b) bereikt".

Volgens verzoeker houdt de COI Focus van 4 april 2019 waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing een actualisatie in van de veiligheidssituatie, maar is deze niet voldoende omdat er geen of weinig informatie wordt gegeven over de auteurs van het geweld, de slachtoffers van het geweld en hun profiel. Verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest nr. X van 15 februari 2019 van de Raad, waarin vaststellingen worden gedaan over de vorige versie van voormelde COI Focus.

Verzoeker vervolgt dat de COI Focus waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen "niet volledig (is) om een duidelijk beeld te krijgen van het gericht of willekeurig viseren van bepaalde profielen". Hij licht dit als volgt toe:

"Onder de titel 4. Violations des droits humains wordt er geschat dat ongeveer 1/3 van de moorden aan de overheid te wijten is, wat een verergering van de cijfers inhoudt, en worden de doelwitten van deze moorden en vervolgingen door de autoriteiten dieper onderzocht onder de titel 5. Cibles des violations des droits humains.

Echter wordt er geen enkel aandacht besteed aan de slachtoffers van het crimineel geweld, uitgaande van verschillende groepen die hand in hand met de autoriteiten werken in absolute straffeloosheid

kunnen blijven handelen (COI Focus 4.04.2019 p. 14 : *L'impunité en matière de violations des droits humains est (...) généralisée*).

Uit deel 5 van de COI Focus blijkt ook dat de repressiepatroon ook evolueerde: waar de repressie vroeger meestal plaatsvond gedurende betogingen blijkt nu dat overheidsdiensten en/of de colectivos nu de huizen van (vermeende) opposanten aanvalt om personen op te pakken, met moorden, willekeurige detenties en foltering en als gevolg (COI Focus 04.04.2019, p. 14.)

Ook de doelwitten van de repressie blijken steeds breder te zijn : uiteraard uitgesproken opposanten, maar ook eenieder die met betogingen gerelateerd kan worden, maar ook familieleden van deze personen en zelf kinderen die gewoon naar betogingen keken (COI Focus 04.04.2019, p. 16).

Er wordt geen enkele informatie gegeven over de personen die slachtoffers zijn van het crimineel geweld."

Verder stelt verzoeker met betrekking tot de veiligheidssituatie dat er, behalve het recente rapport "*Hunger for Justice, Crimes against Humanity in Venezuela*" van Amnesty International van mei 2019 en het gedetailleerde rapport van de United Nations Human Rights Office of the High Commissioner: "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018, andere recente verslagen, perscommuniqué's bestaan "*uit internationale instellingen en persartikelen die aantonen dat de algemene veiligheid en socio-economische situatie steeds heel slecht is en zelfs dat die, op verschillende aspecten, nog erger is geworden. Al die bronnen tonen aan dat het standpunt geuit door het CGVS, namelijk dat er in Venezuela alleen maar in heel specifieke gevallen mensen het risico lopen blootgesteld te worden aan ernstige schade, betwist kan worden of vervolging. *Wat betreft de algemene veiligheidsituatie blijkt dat het doodslagcijfer ("murder rate") toegenomen is ter vergelijking met cijfers van 2012 (alhoewel er geen officiële data bestaat). In het verslag van de OHCHR « Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight" de dato juni 2018 staat te lezen dat: "In the absence of official data, a civil society organisation estimated that the murder rate had increased from 73 violent deaths per 100,000 inhabitants in 2012 (21,630 deaths) to 89 violent deaths per 100,000 inhabitants in 2017 (26,616 deaths)." (p. 14)".*

Verzoeker stelt verder dat volgens cijfers gepubliceerd door Insightcrime blijkt "*dat Venezuela steeds het land is waar het aantal moorden per 100 000 inwoners het hoogste ligt in Zuid-America. Het feit dat het cijfer gedaald is in 2018 tot 81,4 (van 89 in 2017) is blijkbaar te wijten aan het feit dat de bevolkingcijfers niet aangepast werden en dat de +- 3 miljoen mensen, vandaag 4 miljoen mensen, die het land verlaten hebben steeds deel uitmaken van de cijfers: « Venezuela: 81.4 per 100,000 Venezuela has not given up its status as the Latin American country with the highest homicide rate, at 81.4 homicides per 100,000 people, or 23,047 murders. While this number is slightly down from the 26,616 murders reported in 2017, the country remains wracked by severe political, economic, and social conflicts. A report from the Venezuelan Violence Observatory (Observatorio Venezolano de Violencia – OVV), the only public source of homicides in the country, put the murder rate at 81.4 in 2018, down from 89 in 2017. But this drop might not be cause for optimism, as it is based on 2011 population figures and does not take into account the massive migration of an estimated three million Venezuelans fleeing crisis.(...) » Er kan hier onderlijnd worden, enerzijds, dat Zuid-America het continent is met de hoogste doodslag ter wereld en, anderzijds, dat asielzoekers afkomstig uit Salvador en Honduras -waar het aantal moorden lager ligt quasi automatisch een internationaal beschermingsstatuut krijgen."*

Verzoeker wijst erop dat voormelde COI Focus van 4 april 2019 eveneens verwijst naar het verslag van de OVV en citeert wat hierover gesteld wordt op pagina 19.

Verzoeker vervolgt dat er naast het hoge aantal moorden ook veel andere daden van geweld, zoals ontvoeringen en afpersingen, gepleegd worden. Hij herhaalt dat de COI Focus hierover geen enkele informatie bevat.

Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal erkent dat het geweld wijdverspreid is, maar van oordeel is dat het geweld doelgericht is en burgers met een bepaald profiel viseert. Echter is dat profiel volgens verzoeker zo breed (tot personen die louter naar de betogingen kijken) "*dat het twijfelachtig genoemd kan worden dat de Venezolaanse autoriteit nog enige soort van rationaliteit vertoont in haar vervolgingen die bijna iedereen willekeurig zou kunnen raken*". Nog volgens verzoeker aanvaardt de commissaris-generaal dat het geweld niet alleen van gemeenrechtelijk criminele aard is en "*dat ook de*

autoriteiten en gewapende groepen die gebonden zijn aan de regering daarvoor verantwoordelijk zijn; die bronnen tonen verder aan dat het geweld dat door de autoriteiten gepleegd wordt in sommige gevallen een willekeurig aspect vertoont". Verzoeker citeert vervolgens twee passages van het verslag van OHCHR van juni 2018 waaruit blijkt dat "(h)onderden personen werden vermoorden door veiligheidsdiensten in het kader van verschillende acties gevoerd onder andere in arme wijken van Caracas" en dat "de autoriteiten ook de verantwoordelijke (zijn) van de arbitraire opsluiting van tenminste 12 320 van opposenten en personen die als opposenten beschouwd worden".

Verder betoogt verzoeker dat uit een verslag van Amnesty International van 20 januari 2019, getiteld "Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro", blijkt dat "veiligheidsdiensten gebonden aan de autoriteiten tenminste 41 personen vermoord hebben en tenminste 900 anderen op een arbitraire wijze opgesloten hebben naar aanleiding van de betogingen waaraan vooral mensen uit arme wijken deelgenomen hebben tussen 21 en 25 januari 2019".

Verzoeker wijst er ook op dat Michelle Bachelet, de VN Hoge Commissaris voor Mensenrechten op de mensensrechtenschendingen heeft gereageerd en dat in een perscommuniqué van 25 januari 2019 er sprake is van "raids on property in some of the poorest areas of Caracas where at least 180 protests have taken place during the course of the week". Verwijzende naar het verslag van 2018 stelt ze dat de autoriteiten de repetitie van wat in 2017 gebeurd is moeten vermijden, onder andere de "indiscriminate house raids and attacks".

Verzoeker stelt ook dat meer recentelijk verschillende gewapende groepen die de regering steunen op een gewelddadige manier de toegang van internationale hulp verhinderd hebben en dat tijdens hun acties op 23 februari 2019 minstens 4 personen vermoord en 285 gewond werden (met verwijzing naar Insightcrime, "The Armed Groups Propping Up Venezuela's Government", verslag van 1 maart 2019, <https://www.insightcrime.org/news/analysis/armed-groups-propping-venezuelas-government/>).

Verzoeker besluit de bespreking van de veiligheidssituatie door het volgende te stellen:

"Daarnaast blijkt ook dat niet alleen mensen die een specifiek profiel (mensen die aan betogingen deelnemen, sociale of politieke leiders van de oppositie,...) geïdентificeerd kunnen worden door de autoriteiten (of gewapende groepen die de autoriteiten steunen); ook mensen die geen specifiek profiel hebben maar die bijvoorbeeld afkomstig zijn uit bepaalde wijken die meer actief blijken te zijn tegen het regime lopen het risico slachtoffer te zijn van geweld.

Naast de risico's het slachtoffer te zijn van daden van geweld aan de hand van de autoriteiten kan men ook problemen kennen met lokale bendes in de vorm van afpersing bijvoorbeeld of uit wraak of omdat die bendes ervan uitgaan dat men middelen heeft.

Er blijken dus zoveel gronden te bestaan op basis van dewelke iemand geïdентificeerd kan worden door het geweld (gepleegd door de autoriteiten of door lokale bendes) dat het moeilijk blijft te volhouden dat er in Venezuela alleen sprake is van "doelgerichte" geweld. De overvloed aan en de verscheidenheid van de motieven waarom een persoon geïdентificeerd kan worden toont aan dat het niet meer redelijk is te spreken over "doelgericht" geweld en dat, uiteindelijk, bijna elk persoon om één of ander reden een risico kan lopen.

In ieder geval, als men stelt dat vooral mensen die "beschouwd worden als opposenten" een risico lopen, moet men nu herkennen dat Venezolaanse burgers om een heleboel redenen als opposent beschouwd kunnen worden, waardoor het niet meer redelijk is te stellen dat het geweld enkel en alleen doelgericht van aard is. Men moet ook rekening houden met de verklaringen van verzoeker over zijn deelname aan betogingen en zijn publicaties op Facebook die van hem een persoon maakt die beschouwd kan worden als opposent. Aangezien de hoge graad van geweld tot grote voorzichtigheid noopt moet er een brede toepassing worden gegeven aan de politieke activiteiten van verzoeker, en moet hem het vluchtelingenstatuut erkend worden op basis van zijn politieke overtuiging."

Wat de socio-economische situatie betreft, stelt verzoeker dat de COI Focus daarover niet werd geactualiseerd en dit ondanks de slechte evolutie van de situatie. Verzoeker meent dat dit nochtans van groot belang is aangezien de economische situatie een grote impact heeft op de veiligheidssituatie. Dit blijkt volgens hem heel duidelijk uit de rapportering in The Guardian over de gevolgen voor de algemene veiligheid van de elektriciteitsonderbrekingen in Maracaibo, de tweede stad van het land.

Verzoeker vervolgt dat behalve de precare veiligheidssituatie ook de socio-economische situatie zo zorgwekkend is dat "bijna iedere Venezolaanse burger het risico loopt dat zijn socio-economische rechten geschonden worden tot een punt waar er degelijk sprake kan zijn van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling". Hij verwijst daarvoor naar de volgende elementen en bronnen:

"- In het OHCHR verslag de dato juni 2018 staat er vermeld dat het 61,2% van de bevolking in 2017 in extreme armoede leefde:

"Extreme poverty reached 61.2 per cent in 2017, an increase from 23.6 per cent in 2014" (p.3)).

- Aangezien het tekort aan voedsel lopen, volgens de voorzitter van de "société de pédiatrie", 78% van de kinderen een risico van ondervoeding. Dit staat te lezen in een artikel de dato 12 februari 2019:

« Les pénuries et l'hyperinflation pèsent lourdement sur la santé des jeunes enfants, premières victimes delà crise économique et politique qui frappe le pays. Sa fillette affaiblie dans les bras, Yemilay Olivar a parcouru 14 km jusqu'à l'hôpital pour tenter de la sauver : la dénutrition des enfants est la face la plus douloureuse de la crise au Venezuela, en pleine polémique sur l'arrivée d'une aide d'urgence dans le pays. A deux mois, Rosmilay devrait peser 5 kilos. Elle n'en pèse qu'un peu plus de la moitié. Sa maigreur a rendu difficile le traitement intraveineux qui lui est administré dans un l'hôpital pédiatrique de Maracay, à une centaine de km à l'ouest de Caracas. "Ils ne lui trouvaient pas de veine", raconte sa mère, 29 ans, qui a laissé chez elle ses six autres enfants. Selon Huniades Urbina, président de la société de pédiatrie, "78% des enfants vénézuéliens sont en situation de risque de dénutrition en raison des graves pénuries de nourriture qui sévissent dans le pays, aggravées par l'hyperinflation. Une brique de lait pour nouveau-né peut coûter 70 000 bolivars, soit plus de trois fois le salaire minimum. »

- In 2016 is de mortaliteitscijfer bij de kinderen toegenomen met 30% volgens een artikel gepubliceerd in de krant Le Monde, "Au Vénézuéla, "les gens préfèrent mourir chez eux", op 23 februari 2019.

In dit artikel is er ook sprake van de dramatische situatie van de gezondheidszorgen, het grote tekort aan medicijnen, aan water, aan toegang tot elektriciteit, ... met het gevolg dat mensen zich niet meer tot ziekenhuizen richten en dat zij lieven "bij hen thuis sterven". In het artikel stelt een bekende kinderarts dat :

« soins défailants, hyperinflation et pénuries : les gens ont fini par ne plus se soigner ou sont partis. Jusqu'en 2015, j'avais entre soixante et cent patients par jour. Ils ne sont plus que trois ».

In het artikel wordt verwezen naar een verslag opgesteld in november 2018 door "Medicos por la Salud":

« En novembre 2018, un rapport de Medicos por la Salud, un réseau de médecins qui récolte des données sur la crise sanitaire depuis 2014, est à ce titre cruellement révélateur. Selon l'enquête, la moitié des services de rayons X du pays ne fonctionnent pas, et 18% seulement par intermittence. Plus de la moitié des laboratoires sont fermés, plus de la moitié des hôpitaux subissent des pannes électriques, les trois quarts manquent d'eau courante et les deux tiers connaissent des pénuries de médicaments- ce taux monte à 83% dans la capitale. »

Als gevolg van dit gebrek aan medicijnen en vaccinatie stelt een in infectiologie gespecialiseerde arts dat er in Venezuela meer personen van malaria sterven dan in andere landen en dat er meer en meer gevallen van tuberculose en difterie voorkomen:

"(...) le pays a enregistré un excédent de 180 000 décès sur dix ans (...) pour des raisons dites «anormales» traitement ininterrompu, dysfonctionnement de machine à dialyse ou respiratoire, absence d'oxygène dans l'ambulance... « On meurt de malaria au Vénézuéla plus qu'ailleurs, ajout-t-il. Les cas de tuberculose et de diphtérie se multiplient. Il n'y a plus de traitement contre la leishmaniose (...) dans tout le pays, et que dire des traitements contre le cancer que l'on ne trouve plus que sur le marché noir. »

- Een artikel van CNN de dato 24 januari 2019 bevat gelijkaardige informatie over het tekort aan medicijnen, aan vaccinatie en het feit dat ernstige uitbraken van mazelen, difterie en malaria de afgelopen jaren het land geplaagd hebben:

"As of June 2016, the country faced shortages of more than 80% of the medicines doctors need. According to statistics from the Venezuelan pharmaceutical federation. Vaccinations have also been affected by the shortages, with physician organisations in Venezuela reporting that the government did not provide vaccines against polio, diphtheria, tetanus, pertussis, hepatitis B and Hemophilus influenza type B to children under 5 between 2007 and 2009. In 2018, the president of the Venezuelan Pediatric Society told a local newspaper that the available vaccinations for children under 5 fell short of covering even 30% of the demand, which left at least 2.9 million children in the country susceptible to illnesses

such as diphtheria and measles. With failed vaccination policies has come a re-emergence of infectious diseases. (...) Severe outbreaks of measles, diphtheria and malaria have plagued the country in recent years, according to WHO. In 2018, there were over 5,000 cases of measles there and 73 deaths from the disease, the highest number reported for all of the Americas. Malaria, on the other hand, was reported to affect 240,000 people in 2016, an increase of 75% from 2015."

- De gigantische stroomuitval die plaats gevonden heeft in maart 2019 heeft ook dramatische gehad in de ziekenhuizen. Volgens een getuige zouden de frequente stroomuitvallen in vier maanden tijd de dood veroorzaken hebben van ongeveer 79 mensen in ziekenhuizen.

« (...) Le Venezuela a sombré dans le noir. Le pays affronte depuis jeudi 7 mars 16h54, la plus grande panne d'électricité de son histoire. Vingt et un des ses vingt-trois Etats ont été touchés. (...) Les hôpitaux ont vécu des heures dramatiques. (...) Sur les réseaux sociaux circulaient des images de nouveaux-nés en couveuse et de patients dans le coma maintenus en vie par des respirateurs manuels. « Tous les établissements hospitaliers ne disposent pas de groupes électrogènes, raconte un médecin de Caracas. Et ceux qui existent sont souvent hors service faute d'entretien ». Plusieurs hôpitaux ont été contraints de fermer les portes de leur service d'urgence. (...) Médecin et député d'opposition, José Manuel Olivares assure que, entre le 1er novembre et le 28 février, les pannes d'électricité ont causé la mort de quelque 79 personnes en milieu hospitalier. »

- Niet alleen hebben de stroomuitvallen gevolgen in de gezondheidsector, die hebben ook gevolgen qua algemene veiligheid, op voedsel en sanitaire niveau onder andere aangezien die stroomuitvallen ook de toegang tot drinkbaar water verhinderen:

“Le Venezuela était toujours confronté, mardi 12 mars, à cette gigantesque panne de courant qui paralyse le pays depuis cinq jours. Face à la situation « calamiteuse » sur le plan alimentaire et sanitaire après cent heures sans électricité (...) Le courant a commencé à revenir partiellement dans plusieurs quartiers de la capitale, Caracas, mais l'intérieur du pays reste privé d'électricité. Selon une ONG qui se consacre aux questions de santé, la Coalition des organisations pour le droit à la santé et à la vie (Codevida), la panne a déjà provoqué la mort d'au moins quinze malades dans les hôpitaux. ces derniers étant très peu équipés de générateurs en état de marche. Il est toutefois extrêmement difficile de savoir ce qui se passe dans le pays, faute de moyens de communication. Quelle est la situation surplace ? Les gens restent calfeutrés chez eux. Ils ont peur de sortir dans la rue, car beaucoup d'émeutes ont eu lieu ces derniers jours. Des habitants des quartiers défavorisés viennent à la nuit tombée pour piller les supermarchés. A Caracas c'est le chaos. La police elle-même est débordée. (...) Les gens parviennent-ils à se nourrir ? C'est extrêmement difficile. A Caracas, les supermarchés sont fermés. Comme la monnaie nationale n'a plus aucune valeur, les gens ne payent que par carte bleue. Or sans électricité, les terminaux de CB ne fonctionnent plus. Seuls 10% des supermarchés sont ouverts, lorsqu'ils ont la chance d'avoir un générateur. Mais ils n'acceptent, en espèces, que les dollars, ce que personne n'a. Les gens avec qui on a pu entrer en contact à Caracas ne mangent plus que des fruits secs. Tout ce qui était au frigo est perdu. Ils avaient aussi stocké de la viande et du poulet au congélateur, mais avec la panne électrique, ils ont dû tout jeter. Les habitants n'ont plus d'eau potable non plus. car les pompes sont activées par l'électricité. Il y a déjà eu des coupures de courant auparavant. mais ça ne durait que quelques heures. Ca n'est jamais arrivé qu'il manque d'eau et d'électricité aussi longtemps. Les gens ont très peur de ce qu'il va se passer à la fin de la semaine, car ils ont épuisé leurs réserves d'eau et de nourriture.”

Verder stelt verzoeker dat heel recent de VN humanitaire baas verklaard heeft dat “*There is a very real humanitarian problem in Venezuela*”. Volgens de VN heeft 25% van de bevolking nood aan humanitaire hulp en hebben de regelmatige en wijdverbreide stroomuitvallen als gevolg dat de situatie nog slechter is geworden. In 2018 verlieten vijf duizend Venezolanen hun land elke dag. Als het zo verder gaat stelt de VN dat op het einde van 2019 vijf miljoenen Venezolanen hun land verlaten zullen hebben (met citaat en verwijzing naar het verslag “*Venezuela 's needs 'significant and growing' UN humanitarian chief warns Security Council, as 'unparalleled' exodus continues*” van 15 april 2019).

Verzoeker verwijst verder naar de “*briefing note*” van ACAPS van 28 maart 2019 die is toegevoegd aan het administratief dossier en stelt dat deze gelijkaardige informatie bevat. Verzoeker wijst erop dat hierin vermeld wordt dat 61 procent van de bevolking in extreme armoede leeft, dat hierin tevens wordt aangekaart dat de situatie van Venezolaanse burgers nog moeilijker is geworden en dat die nog erger zal worden in 2019 op vlak van tekorten aan voedsel, ondervoeding en voedselonzekeerheid omwille van *El Nino* en dat hierin tot slot ook zorgwekkende informatie over de toegang tot onderwijs is in opgenomen.

Ook stelt verzoeker dat in een artikel in de krant Le Monde op 19 april 2019, getiteld "*Maduro nous a renvoyés au Moyen Age : au Venezuela, une vie de pénuries*" vreselijke informatie te lezen is "over het dagelijkse leven van de Venezolanen en de schending van de socio-economische rechten waarvan zij het slachtoffer zijn. Uit het artikel blijkt dat niet alleen arme mensen moeilijkheden hebben; ook personen die tot de "bourgeoisie" middenklassen behoren zijn niet meer in staat een decent leven te voeren".

Verzoeker besluit dat "die verschillende bronnen (die maar een klein onderdeel uitmaakt van de beschikbare informatie) (...) aan(tonen) dat de zorgwekkende veiligheidssituatie gekoppeld aan de alarmerende socio-economische situatie de toepassing van 48/4, §2 b van de wet van 15 december 1980 waarschijnlijk wat betreft een grote deel van de Venezolaanse bevolking rechtvaardigt".

Verzoeker besluit dit onderdeel door te stellen dat "(h)et cumulatief effect van de veiligheidssituatie en de humanitaire crisis in Venezuela (...) een aanleiding (is) om de subsidiaire bescherming toe te kennen aan verzoeker, aangezien zijn profiel en achtergrond loopt hij een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 b) van de wet van 15.12.1980".

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

"3. « *InSight Crime's 2018 Homicide Round-Up* »

4. *Amnesty International, "Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolás Maduro* », 20 januari 2019

5. *UN High Commissioner for Human Rights : « Venezuela: Bachelet condemns killings, urges restrain and calls for dialogue to halt spiralling crisis* », 23 februari 2019

6. *Insightcrime, « The Armed Groups Propping Up Venezuela's Government*", 1 maart 2019

7. *SudOuest.fr, « Venezuela : les enfants dénutris, le douloureux visage de la crise* »

8. *Le Monde, "Au Vénézuéla, "les gens préfèrent mourir chez eux"* 23 februari 2019

9. *CNN, « Infant deaths are on the rise in Venezuela, reversing years of improvements, study says* », 24 januari 2019

10. *Le Monde, « Une panne de courant géante paralyse le Venezuela* », 10-11 maart 2019

11. *Le Monde, « Panne d'électricité géante au Venezuela : «A. Caracas c'est le chaos», 12 maart 2019*

12. *UN News, « Venezuela's needs 'significant and growing' UN humanitarian chief warns Security Council, as 'unparalleled' exodus continues* », verslag de dato 15 april 2019

13. *Le Monde, « "«Maduro nous a renvoyés au Moyen Age»: au Venezuela, une vie de pénuries « , 19 april 2019*

14. *Merida.valeranoticias.net, 153 personal administrativo del MPPE en Merida recibieron sus titularidades, 2.12.2015.*

15. *.Freedom House, Freedom in the World, 2019, Venezuela*

16. *CNDA, décision 17052687; 23 april 2018*

17. *Amnesty International, Hunger For Justice, Crimes Against Humanity in Venezuela, mei 2019*

18. *OSAC, Venezuela 2019 Crime & Safety Report*

19. *OCHCHR; Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, juni 2018*

20. *The Guardian, Venezuela's 'staggering' exodus reaches 4 million, UN refugee agency says, 7 juni 2019*

21. *The Guardian, 'Horror fear despair: Venezuela's oil capital shattered by tsunami of violent looting, 26 maart 2019 en The Guardian, Venezuela blackout devastates country's second city as world focuses on Caracas, 15 maart 2019*

22. *UNHCR, Guidance note on international protection considerations for venezuelans – Update I, mei 2019'*

2.2.2. Op 24 februari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met referenties aan de COI Focus "Venezuela. Situation Sécuritaire" van 4 april 2019 en de COI Focus "Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij de afgedrukte versie voegt van drie arresten

van de Raad, met name het arrest nr. 227 476 van 15 oktober 2019, het arrest nr. 227 146 van 7 oktober 2019 en het arrest nr. 230 783 van 23 december 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke

reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vertrek, met name de door hem beschreven problemen met de *Tupamaros*, louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, omdat (B) er geen geloof wordt gehecht aan de aanval door leden van de *Tupamaros* op zijn leven op 12 juli 2017, noch aan de daaropvolgende bedreigingen door de

Tupamaros, omdat (C) zijn ontslag als leerkracht nadat bekend zou zijn geraakt dat hij een tegenstander van het regime onvoldoende ernstig is om gekwalificeerd te worden als vervolging of als ernstige schade, zijn verklaring te zijn ontslagen omwille van politieke redenen niet meer dan een blote bewering blijft, en uit niets blijkt dat hij in geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela in het vizier zou komen van de Venezolaanse autoriteiten omwille van zijn beperkte politieke activiteiten, omdat (D) het loutere feit dat hij homoseksueel is op zich niet volstaat om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling en de door hem aangehaalde discriminatie en pesterijen naar aanleiding van zijn seksuele geaardheid onvoldoende ernstig zijn om gekwalificeerd te worden als vervolging of als ernstige schade, omdat (E) de door hem neergelegde documenten de genomen beslissing niet kunnen wijzigen, omdat (F) uit zijn verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt, en omdat (G) niet blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Al deze overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van een incident waarbij hij zou zijn bedreigd en afgeperst door een *colectivo* en de bedreigingen die hij en zijn familie vervolgens zouden hebben gekregen. Verzoeker zou in 2016 samen met zijn ex-partner R. besloten hebben een wagen aan te kopen om als taxichauffeur aan de slag te gaan. Hij zou daarvoor een beroep hebben gedaan op A. J., de broer van de toenmalige vrouw van zijn vader, die hem als lid van de *Tupamaros*, een *colectivo* gelieerd aan de Venezolaanse regering, een korting op de aankoopprijs van de wagen zou kunnen bezorgen. Verzoeker verklaart dat hij op gegeven moment in april 2017 het gedeelte van de prijs dat hij op voorhand was overeengekomen met A. J. volledig had betaald. Er zou echter onduidelijkheid zijn geweest over het restbedrag dat hij nog diende te betalen en daarom zou hij met A. J. afgesproken hebben om dit uit te klaren en de wagen meteen ook in ontvangst te nemen. Op 12 juli 2017 zou verzoeker A. J. samen met zijn echtgenote en een onbekende derde persoon met de wagen van zijn grootvader hebben opgehaald en met hen naar een afgelegen plek zijn gereden waar ze de leidinggevende van A. J. zouden ontmoeten. Daar aangekomen zou de onbekende persoon echter een pistool in verzoekers nek hebben gezet en verzoeker gedwongen hebben zich naar de achterbank van de wagen te verplaatsen. Verzoeker verklaart dat hij daarop de onbekende persoon aanviel en dat er een gevecht ontstond waarbij hij A. J. meermaals in het gezicht zou hebben geslagen met een steen die hij naast de wagen vond. Verzoeker zou uiteindelijk uit de wagen hebben kunnen kruipen, waarna de onbekende persoon in zijn richting zou hebben geschoten waarbij een kogel hem oppervlakkig aan het hoofd geraakt zou hebben. Verzoeker verklaart dat hij kon vluchten en dat hij vervolgens voor de behandeling van zijn verwondingen naar het ziekenhuis moest, waar hij drie dagen zou hebben verbleven. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis zou verzoeker klacht zijn gaan indienen tegen de ouders, doch hierover zou hij nadien niets meer hebben vernomen. In de nasleep van het incident van 12 juli 2017 zouden zowel verzoeker als zijn familieleden telefonische bedreigingen hebben ontvangen vanwege A. J. en zijn kompanen. Tevens zou verzoekers ex-partner R. door een handlanger van A. J. van zijn moto zijn geduwd en bedreigd zijn. Verzoeker verklaart dat hij en zijn ex-partner besloten Venezuela te verlaten uit vrees dat de *Tupamaros* hen zouden blijven viseren.

Verzoeker verklaart verder dat hij van januari 2017 tot juli 2017 werkte als leerkracht fysica op een lagere school in Mérida, maar daar werd ontslagen omdat hij op zijn Facebookpagina berichten had gepost waarin de regering van Maduro wordt bekritiseerd.

Hoewel hij uitdrukkelijk aangeeft dat dit geen reden vormde voor zijn vertrek uit Venezuela, maakt verzoeker tevens melding van discriminatie die hij daar zou hebben ondervonden omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Zo zouden verzoeker en zijn ex-partner R. op straat commentaar en beledigingen hebben gekregen wanneer zij elkaar in het openbaar kusten of elkaars hand vasthielden. Zij zouden ook uit een restaurant zijn gezet waar zij gingen eten om hun tweejarig samenzijn te vieren.

Wat betreft de hoofdreden voor verzoekers vertrek uit Venezuela, met name de problemen die hij met A. J. en de *Tupamaros* zou hebben gekend, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat deze problemen gemeenschappelijk van aard zijn en geen verband houden met één van de criteria die voor erkenning van de hoedanigheid van vluchteling worden bepaald in het Verdrag van Genève. Overeenkomstig artikel 48/3, § 3, van de Vreemdelingenwet dient er een verband te bestaan tussen de gronden van vervolging, vermeld in het Verdrag van Genève, en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden. Noch uit zijn verklaringen, noch uit de stukken die hij neerlegt, kan blijken dat verzoeker omwille van zijn nationaliteit, ras, geloofsovertuiging, politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep zou zijn bedreigd en afgeperst door de *Tupamaros* of dat de autoriteiten om één van die redenen geweigerd zouden hebben hem hiertegen te beschermen. Verzoeker verklaarde dat hij niet weet wat A. J. en de *Tupamaros* juist van hem wilden maar stelde te denken dat zij het geld dat hij voor de auto had betaald voor zichzelf wilden houden en dat ze tevens uit waren op zijn eigen auto (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 25, notities van het persoonlijk onderhoud van 10 september 2018, p. 17). Aldus blijken louter financiële of materiële motieven aan verzoekers voorgehouden problemen met de *Tupamaros* ten grondslag te hebben gelegen. Gevraagd wat zijn aanvallers wilden bereiken met de bedreigingen die zij na de aanval op 12 juli 2017 zouden hebben geuit, stelde verzoeker te denken dat zij hem en zijn familie wilden intimideren omwille van de klacht die hij tegen hen had ingediend of dat zij hem misschien opnieuw wilden aanvallen of binnenbreken in zijn huis (*ibid.*, p. 18). Ook wat deze bedreigingen betreft blijkt er dus geen sprake te zijn van enige link met voormelde criteria van het Verdrag van Genève. Dat uit objectieve informatie blijkt dat de *colectivos* ook personen vervolgen om politieke redenen en dat iedereen die gelinkt kan worden aan de oppositie een potentieel slachtoffer is van politieke repressie, doet niets af aan de vaststelling dat dergelijke politieke motieven *in casu* niet aan de orde blijken te zijn. Verzoeker wijst er verder op dat niet wordt betwist dat hij zijn sympathieën voor de oppositie heeft geuit door deel te nemen aan betogingen en op *Facebook* berichten te publiceren die zeer kritisch zijn voor het huidige regime. Verzoeker toont echter niet aan, noch blijkt uit zijn verklaringen of de stukken die hij neerlegt, dat hij omwille van zijn kritische houding ten aanzien van het Venezolaanse regime zou zijn gevisieerd door de *Tupamaros*, dan wel geen bescherming zou hebben gekregen van de autoriteiten.

Wat betreft de discriminatie die verzoeker in Venezuela ondervonden zou hebben omwille van zijn seksuele geaardheid, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoekers seksuele geaardheid niet in twijfel wordt getrokken, doch benadrukt hij terecht dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Ter zake stelde u dat homoseksuelen in Venezuela niet kunnen huwen en dat u en uw ex-partner R. (...) het slachtoffer werden van pesterijen omwille van jullie homoseksuele geaardheid (CGVS I, p.19). Zo kregen jullie commentaar op straat als jullie samen werden gezien. De mensen zeiden dat jullie elkaar niet mochten zoenen in het openbaar of niet hand in hand mochten lopen en jullie kregen beledigingen naar jullie hoofden geslingerd (CGVS I, p.19 en CGVS II, p.10). Ook werden u en R. (...) een keer uit een restaurant gezet toen jullie er jullie tweejarig samenzijn wilden vieren (CGVS II, p.10-11). U stelde dat u, noch R. (...), ooit fysiek werden aangevallen (CGVS I, p.19-20). Op de DVZ had u aangegeven dat uw seksuele geaardheid niet de reden was waarom u Venezuela had verlaten (Vragenlijst CGVS, d.d. 30/10/2017, vraag 7). U tijdens het eerste onderhoud gevraagd of dat klopt, antwoordde u bevestigend en herhaalde u dat u bent vertrokken uit angst dat de Tupamaros u zouden doden (CGVS II, p.19). De door u aangehaalde pesterijen, zijn gezien bovenstaande vaststellingen onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

Verzoeker voert in essentie aan dat de Raad in een aantal recente arresten besloten heeft tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van Venezolaanse staatsburgers op basis van een gegronde vrees omwille van hun seksuele geaardheid. Verzoeker wijst erop dat de Raad zich onder meer gebaseerd heeft op dezelfde COI Focus van 14 januari 2019 waarnaar ook de commissaris-generaal verwijst in de bestreden beslissing om tot een geheel ander besluit te komen. Wat dit betreft, dient de Raad evenwel te benadrukken dat zijn rechtspraak geen bindende precedentenwerking heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele wijze dient te worden onderzocht. Verder blijkt duidelijk uit de arresten waaruit verzoeker citeert in zijn verzoekschrift en deze die hij voegt bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota dat de Raad in elk van deze zaken het specifieke profiel en de persoonlijke omstandigheden van de betrokken verzoeker in rekening heeft genomen. In zoverre verzoeker in voormelde arresten zou lezen dat de Raad het enkele gegeven dat de seksuele geaardheid niet wordt betwist voldoende acht in het licht van de algemene informatie over de situatie van homoseksuelen in Venezuela om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van betrokkene(n) te weerhouden, kan hij niet worden gevolgd. De Raad stelt vast dat niet blijkt, en dat verzoeker evenmin aantoon, dat de feiten en persoonlijke omstandigheden ten grondslag aan de uitspraken waarnaar verzoeker verwijst dezelfde zijn als deze die *in casu* aan de orde zijn. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing *in concreto* wordt toegelicht waarom de door verzoeker aangehaalde pesterijen omwille van zijn seksuele geaardheid onvoldoende ernstig zijn om gekwalificeerd te worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze pertinente vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet betwist in zijn verzoekschrift. Verzoeker verwijst slechts naar de algemene informatie in het administratief dossier en een rapport van Freedom House (stukkenbundel verzoeker, stuk 15). De Raad betwist deze informatie niet, doch herhaalt dat deze niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd omwille van zijn seksuele geaardheid. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

Waar verzoeker verwijst naar het standpunt van het Franse *Cour Nationale du Droit d'Asile*, merkt de Raad nogmaals op dat rechterlijke beslissingen volgens de continentale rechtstraditie geen bindende precedentenwerking hebben en dat elk verzoek om internationale bescherming individueel en met in achtneming van alle feiten en elementen eigen aan de zaak dient te worden onderzocht.

Wat betreft verzoekers verklaringen als leerkracht te zijn ontslagen nadat bekend werd dat hij een tegenstander is van het regime, merkt de Raad op dat verzoeker deze niet staft met enig begin van bewijs en dat hierover in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt overwogen:

“U stelde dat u op de lagere school waar u werkzaam was, werd terechtgewezen nadat u politieke posts tegen de Venezolaanse regering had gepubliceerd op uw Facebookprofiel en een foto van een

antiregeringsprotest in Merida waaraan u zou hebben deelgenomen (CGVS I, p.5-6, p.9-10 en CGVS II, p.4-5). U wiste de berichten en de foto maar twee weken later werd u gezegd dat u het volgende schooljaar niet meer moest terugkomen (CGVS I, p.5-6 en CGVS II, p.4-5). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u tijdens het eerste onderhoud zelf gewag maakte van een ontslagbrief (CGVS I, p.5-6). Tijdens het tweede onderhoud gevraagd of u een ontslagbrief had gekregen, repliceerde u echter dat u geen brief had gekregen maar dat u gewoon werd gezegd dat u na juli 2017 niet meer moest terugkomen (CGVS II, p.4). U voegde daar nog aan toe dat het niet in hun voordeel zou zijn om een ontslagbrief op te stellen met de reden van het ontslag, zijnde een politiek meningsverschil (CGVS II, p.4). U erop gewezen dat ze toch ook een ontslagbrief kunnen opstellen zonder de ware reden van het ontslag te vermelden, antwoordde u nu dat u wel een document had gekregen maar dat er niets in vermeld staat over ontslag (CGVS II, p.5). Gevraagd waar dat document zich bevindt, stelde u dat u het niet heeft (CGVS II, p.5). Gevraagd of het thuis in Venezuela ligt, antwoordde u het niet te weten en gaf u als uitleg dat u veel papieren heeft en dat het kan zijn dat het er niet meer tussen ligt (CGVS II, p.5). Gevraagd of u aan uw familie kan vragen om het document te zoeken en aan u te bezorgen, zei u dat u het kan vragen maar dat u zich niet herinnert waar u het had gelegd (CGVS II, p.5). Tot op heden heeft u het betreffende document aangaande het einde van uw werk op de lagere school Unidad Educativo Emiro Fuenmayor, niet neergelegd. Uw ontslag omwille van politieke redenen, blijft dan ook niet meer dan een blote bewering.”

Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat hij geen formele ontslagbrief heeft gekregen en herhaalt dat hij ertoe verplicht werd een document te ondertekenen. Aldus verschoont noch verklaart hij waarom hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe gewag maakte van een ontslagbrief (adm. doss., stuk 25, notities van het persoonlijk onderhoud van 10 september 2018, p. 5-6). Verder blijft de vaststelling dat verzoeker het document dat hij zou hebben ondertekend naar aanleiding van zijn ontslag en waarmee hij minstens dit ontslag zou kunnen aantonen tot op heden niet heeft voorgelegd. Het feit dat verzoeker de persoon die hem zou hebben ontslagen bij naam heeft genoemd en dat deze persoon blijkens informatie inderdaad hoofd is van de afdeling arbeidszaken wat betreft het onderwijs in Mérida (stukkenbundel verzoeker, stuk 14) toont niet aan dat verzoeker door hem werd ontslagen omwille van zijn kritiek op de regering. Het hoeft niet te verbazen dat verzoeker deze persoon bij naam kent, gelet op het feit dat hij in Mérida enige tijd als leerkracht heeft gewerkt, wat in dezen niet wordt betwist.

Hoe het ook zij, het feit dat verzoeker zou zijn ontslagen omwille van zijn sympathieën voor de oppositie is niet voldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat een ontslag om politieke redenen verregaande gevolgen heeft, gelet op de economische en humanitaire situatie in Venezuela, en dat kan worden aangenomen dat iemand die omwille van zijn politieke overtuigingen wordt ontslagen gelinkt wordt aan de oppositie en daardoor een hoog risico op vervolging loopt. Evenwel blijkt nergens uit verzoekers verklaringen dat hij als gevolg van dit vermeende ontslag dan wel omwille van zijn politieke standpunt tegen de Venezolaanse overheid verdere problemen heeft gekend of zal kennen bij terugkeer naar Venezuela. Verzoeker verklaarde dat hij behalve zijn ontslag geen andere persoonlijke problemen heeft gekend omwille van zijn politieke overtuiging (adm. doss., stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud van 25 maart 2019, p. 6). Er is verzoeker ook niets overkomen tijdens de antiregeringsprotesten in Mérida waaraan hij zou hebben deelgenomen en waarvan hij overigens geen begin van bewijs heeft neergelegd. Uit niets kan blijken dat verzoeker in geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela in het vizier zou komen van de autoriteiten omwille van zijn beperkte politieke activiteiten. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat zijn beweerde ontslag “*cumulatief*” met de ondergane discriminatie en beledigingen omwille van zijn seksuele geaardheid dient te worden onderzocht en dat het samenstel van deze elementen ernstig genoeg is om als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker zijn ontslag om politieke redenen niet aannemelijk heeft gemaakt, gaat het niet op dit ontslag, enerzijds, en de discriminatie waarvan verzoeker als homoseksueel het slachtoffer zou zijn geweest, anderzijds, te beschouwen als “*een samenstel (...) van verschillende maatregelen*” in de zin van artikel 48/3, § 2, eerste lid, *sub b*), van de Vreemdelingenwet, nu zowel de actoren als de motieven in beide gevallen verschillen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op voormelde discriminaties en beledigingen omwille van zijn homoseksuele geaardheid of op zijn vermeende ontslag om politieke redenen, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat deze feiten onvoldoende ernstig zijn om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of als ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet omwille van de door hem aangehaalde problemen met A. J. en de *Tupamaros*, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing op omstandige en gedetailleerde wijze wordt gemotiveerd waarom aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal overweegt dat (i) verzoeker doorheen de procedure incoherente verklaringen aflegde over de datum van het incident dat ten grondslag zou hebben gelegen aan zijn vertrek uit Venezuela en dat verzoeker de door hem neergelegde documenten nodig had om aan te kunnen geven wanneer het heeft plaatsgevonden, dat (ii) ook verzoekers ex-partner R. doorheen zijn procedure incoherente verklaringen aflegde over de datum van voormeld incident en eveneens naar de neergelegde documenten verwees, dat (iii) verzoeker eerst aangaf dat hij de naam van de vrouw van A. J. aan de politie had gegeven, om na confrontatie met het feit dat hij blijkens de neergelegde politiedocumenten had verklaard haar naam niet te kennen zijn verklaringen te wijzigen en te stellen dat de politie haar identiteit heeft gevonden, dat (iv) verzoekers verklaring pas na zijn ontslag uit het ziekenhuis voor het eerst met de politie te hebben gesproken niet strookt met de inhoud van de neergelegde politiedocumenten, waarin aangegeven wordt dat verzoeker nog op de dag van het incident verklaringen had afgelegd aan de politie in het ziekenhuis, dat (v) ook verzoekers ex-partner R. verklaarde dat verzoeker al in het ziekenhuis een verklaring had afgelegd aan de politie, dat (vi) verzoeker geen coherente verklaringen heeft afgelegd over de nieuwe identiteitskaart die hij zou hebben aangevraagd nadat zijn vorige zou zijn gestolen toen hij werd aangevallen door A. J. en zijn kompanen, dat (vii) verzoeker vage verklaringen aflegde over de motieven van zijn belagers om hem en zijn familie na de aanval te blijven bedreigen, dat (viii) het niet geloofwaardig is dat verzoekers belagers verzoeker en zijn familie nog gedurende maanden zouden hebben bedreigd om dan ineens niets meer van zich te laten horen, en dat (ix) noch verzoeker, noch zijn ex-partner R. enig begin van bewijs hebben neergelegd betreffende de beweerde dreigberichten van A. J. en zijn kompanen.

De Raad stelt vast dat bovenstaande overwegingen en vaststellingen steun vinden in het administratief dossier, deugdelijk en pertinent zijn en dat zij door verzoeker als dusdanig niet worden betwist in zijn verzoekschrift. De Raad benadrukt dat het verzoeker toekomt deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten te ontcrachten of te weerleggen teneinde zijn beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

Van verzoeker mag worden verwacht dat hij een dermate ingrijpende gebeurtenis als de aanval waarvan hij op 12 juli 2017 het slachtoffer zou zijn geworden en die zou hebben geleid tot de problemen waardoor hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten coherent in de tijd kan situeren. Het algemene betoog dat het niet onaannemelijk is dat verzoekers soms moeilijkheden kunnen hebben met het precies aangeven van data en in deze gevallen de gebeurtenissen bij benadering situeren, is niet afdoende ter verklaring of verschoning van de gedane vaststellingen. Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat hem niet zozeer een gebrek aan precisie wordt verweten, als wel een gebrek aan coherentie in zijn verklaringen.

Waar verzoeker stelt dat het aannemelijk is dat hij geen herinneringen heeft aan zijn gehoor in het ziekenhuis en erop wijst dat hij er buiten bewustzijn werd binnengebracht na te zijn geslagen en beschoten, kan hij niet overtuigen. Verzoeker hield tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud immers nog vol dat hij in het ziekenhuis onmogelijk kan zijn ondervraagd aangezien hij zelfs niet zelfstandig kon

ademen (adm. doss., stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud van 23 maart 2019, p. 8). Deze uitleg strook bovendien niet met de neergelegde politiedocumenten, waaruit blijkt dat verzoeker bij bewustzijn was en in staat was om verklaringen af te leggen, welke vaststelling verzoeker niet betwist.

Verzoeker bevestigt verder dat hij op de dag van de feiten aan de politie heeft verklaard de naam van de echtgenote van A. J. niet te kennen. Dat deze naam in later opgestelde documenten in verband met het onderzoek wel zou worden vermeld, kan niet verschonen of verklaren dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud aanvankelijk verklaarde dat hij haar naam had vermeld aan de politie, maar zich na confrontatie met de inhoud van de neergelegde politiedocumenten plots herinnerde dat het de politie was die haar naam op het spoor kwam door de naam van haar man te checken in een systeem (adm. doss., stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud van 23 maart 2019, p. 7-8).

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over de neergelegde identiteitskaart, die door hem niet worden weerlegd of betwist, geen verband houden met de door hem aangehaalde feiten. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij deze identiteitskaart zou hebben aangevraagd nadat zijn vorige identiteitskaart door A. J. en zijn kompanen zou zijn gestolen op de dag van de aanval (adm. doss., stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud van 23 maart 2019, p. 3). De Raad volgt verzoeker verder niet waar hij stelt dat op de foto van de neergelegde identiteitskaart duidelijk verwondingen te zien zijn. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat, zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker gewond op de foto staat, *quod non*, hieruit nog niet kan worden afgeleid wanneer en in welke omstandigheden verzoeker deze verwondingen zou hebben opgelopen (adm. doss., stuk 30, map met 'documenten', nr. 3, identiteitskaart).

Door te stellen enkel hypothesen te kunnen formuleren wat betreft de motieven van de personen die hem zouden hebben aangevallen en daarna bedreigd, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die een ander licht vermogen te werpen op de pertinente vaststellingen daarover.

De Raad besluit in navolging van de commissaris-generaal dat, gelet op de vastgestelde incoherenties in verzoekers verklaringen en die van zijn ex-partner R. en gelet op de incoherenties tussen verzoekers verklaringen en de documenten die hij ter staving daarvan neerlegt, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging door A. J. en de *Tupamaros*.

Zoals in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gemotiveerd, zijn de door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten niet van aard zijn geloofwaardigheid te herstellen: *"Uw paspoort; uw rijbewijs; uw bankkaart; een bewijs van blanco strafblad; een bewijs dat u alleenstaand bent; uw geboorteakte; en een certificaat van de sport kukkiwon, houden geen verband met uw vluchtmotieven. De bewijzen van aankoop van de Chery Orinoco, uitgereikt door het Instituto Nacional de Transporte Terrestre en door het automeerk Chery; twee foto's van de (taxi)auto van uw opa van het merk Nubira, waarin u zou hebben gereden toen u werd aangevallen op 12 juli 2017; acht documenten betreffende de aankoop van een nieuwe wagen, een Ford Explorer, door uw zus I. (...) in januari 2018; en een foto van voornoemde auto die werd gekocht na verkoop van uw auto, bevatten enkel informatie over de aan- en verkoop van voertuigen van u en uw familieleden, die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de door u neergelegde bundel kopieën van documenten betreffende het onderzoek van de CICPC naar de aanval op uw leven van 12 juli 2017, en de kleurenkopie van het artikel in de lokale krant Pico Bolivar van 13 juli 2017 over de aanval waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest, dient er nog gewezen te worden op de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat in Venezuela zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Venezolaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de acht foto's van de verwondingen die u zou hebben opgelopen tijdens het gevecht met uw aanvallers, en de foto van u en R. (...) in het ziekenhuis waar u werd verzorgd, dient er opgemerkt te worden dat de foto's geen informatie bevatten over de omstandigheden waarin u de verwondingen zou hebben opgelopen. De algemene artikels over de Tupamaros, neergelegd door meester D. G. (...), zijn niet van dien aard de geloofwaardigheid van de beweerde problemen van u en R. (...) met het colectivo te herstellen. Wat betreft de veertien kritische posts op uw Facebookpagina ten overstaan van het Venezolaanse regime, dient herhaald te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt in het vizier te zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw – beperkte – politieke activiteiten. De vier e-mails van meester D. G. (...) met in bijlage enkele van voornoemde documenten en opmerkingen over het eerste persoonlijk onderhoud, wijzigen ten slotte evenmin iets aan de genomen beslissing."*

Voor zover verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, steunt op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, argumenteert hij in essentie dat uit verschillende bronnen, met name de UNHCR "*Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I*" van mei 2019, het rapport "*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van OHCHR van juni 2018 en recente verslagen en perscommuniqués van internationale instellingen en persartikels, blijkt dat het standpunt van de commissaris-generaal, met name dat er in Venezuela alleen maar in heel specifieke gevallen mensen het risico lopen blootgesteld te worden aan ernstige schade, betwist kan worden. Waar verzoeker verwijst naar meerdere arresten van de Raad van 15 januari 2019 waarin beslissingen met betrekking tot Venezolaanse verzoekers om internationale bescherming werden vernietigd omwille van het gebrek aan recente informatie, herinnert de Raad er aan dat zijn arresten geen precedentenwerking hebben en wordt erop gewezen dat verwerende partij sinds deze arresten een nieuwe update over de veiligheidssituatie in Venezuela heeft gemaakt, waaronder de COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 4 april 2019, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, en de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019", waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert.

Met betrekking tot het hoger geciteerd document van UNHCR waarin UNHCR pleit voor het toekennen van een groepsbescherming en waarin wordt gesteld dat ook Venezolanen in aanmerking kunnen komen voor een bescherming op basis van artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, herinnert de Raad er aan dat standpunten van UNHCR weliswaar nuttige informatie kunnen bevatten voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming, maar dat deze in geen enkel opzicht bindend zijn voor de instanties belast met het behandelen van deze verzoeken in België. De Raad wijst er ook op dat wat betreft de toepassing van voormeld artikel 15, de aanbeveling van UNHCR in algemene termen is gesteld als een mogelijkheid voor de EU-Lidstaten en dat volgens UNHCR personen uit Venezuela voor deze status in aanmerking kunnen komen "*if there are substantial grounds for believing that they would face a real risk of serious harm in Venezuela*" (eigen vertaling: als er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen in Venezuela). De Raad stelt vast dat ook in dit standpunt van UNHCR niet wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan subsidiaire bescherming of de vluchtelingenstatus toe te kennen en wijst er op dat verzoeker *in concreto* moet aantonen dat hij in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont hoe de door hem geciteerde bronnen gerelateerd zijn aan zijn individuele situatie en brengt in herinnering dat een loutere verwijzing naar informatie over de algemene situatie in Venezuela niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de humanitaire en socio-economische crisis in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie die hij voegt bij zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een

reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoeker medische problemen zou hebben, dient hij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoekers verklaringen evenwel blijken dat hij medische problemen heeft, laat staan dat hem op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “Y./Rusland”, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, “Saadi/Italië”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “Mamatkulov en Askarov/Turkije”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “Müslim/Turkije”, § 68).

Te dezen kan verzoeker niet stellen dat hij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan hij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hem persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoeker stelt evenmin dat hij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘carnet de la patria’), of dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “Salah Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “M.S.S. / België en Griekenland”, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Te dezen wordt in de bestreden beslissing evenwel vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. Verzoeker betwist deze vaststelling niet en brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen of argumenten aan die het tegendeel aantonen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

De geciteerde persartikels en rapporten die verzoeker bijbrengt over de socio-economische situatie in Venezuela zijn niet van aard om bovenstaande vaststelling om te buigen. Zij liggen in de lijn met het hoger geschetste beeld van een land dat economisch geïmplodeerd is, zoals dat al blijkt uit de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt. Bovendien stelt de Raad vast dat de informatie die door verzoeker wordt aangehaald, betrekking heeft op de algemene situatie in Venezuela zonder dat geconcretiseerd wordt op welke manier deze informatie betrekking heeft op verzoekers individuele situatie. Verzoeker kan zich niet beperken tot de loutere vaststelling dat *“bijna iedere Venezolaanse burger het risico loopt dat zijn socio-economische rechten geschonden worden tot een punt waar er wel degelijk sprake kan zijn van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling”*.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij in Venezuela, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoeker toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen* als volgt geïnterpreteerd. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“de Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C-285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

Voor zover verzoeker zich wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet steunt op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, stelt hij in wezen, op basis van de in punt 2.2.1. geciteerde rapporten en artikels, dat *“het standpunt geuit door het CGVS, namelijk*

dat er in Venezuela alleen maar in heel specifieke gevallen mensen het risico lopen blootgesteld te worden aan ernstige schade, betwist kan worden”, dat het aantal moorden in vergelijking met 2012 is toegenomen, dat het feit dat het moordcijfer in 2018 zou gedaald zijn te wijten is aan het feit dat de bevolkingscijfers niet aangepast werden aan het feit dat inmiddels vier miljoen mensen het land hebben verlaten, dat “het geweld dat door de autoriteiten gepleegd wordt in sommige gevallen een willekeurig aspect vertoont” en dat er zoveel gronden bestaan op basis waarvan iemand kan geteisterd worden door geweld gepleegd door de autoriteiten of lokale bendes dat “het moeilijk blijft te volharden dat er in Venezuela alleen sprake is van “doelgericht” geweld” en dat men thans moet erkennen dat “Venezolaanse burgers om een heleboel redenen als opponent beschouwd kunnen worden, waardoor het niet meer redelijk is te stellen dat het geweld enkel en alleen doelgericht van aard is”.

De Raad stelt vast dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela niet het gevolg is van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “Colectivos chavistas” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus “Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 april 2019, waaraan zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd). Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het administratief dossier en bij de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat de door verzoeker geciteerde bronnen de analyse van verwerende partij dat het geweld overwegend gemeenrechtelijk van aard is en veelal om een specifiek doel (wraak, losgeld, macht, etc.) wordt gepleegd niet fundamenteel tegenspreekt, nu sommige bronnen, zoals het rapport van OHCHR van juni 2018 dezelfde zijn als diegene waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd in de bestreden beslissing en andere, zoals het rapport van Amnesty International van januari 2019, betrekking hebben op een zeer korte periode en onder meer stellen dat de autoriteiten selectieve buitengerechtigde executies als een methode van sociale controle hanteren tegen personen die op een of andere manier hebben meegedaan aan de straatprotesten en dat de meest verarmde wijken van Caracas en andere delen van het land specifiek geïsoleerd werden. Hoe dan ook kan er naar het oordeel van de Raad uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota van verwerende partij niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en artikel 15, sub c), van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Zelfs wanneer zou worden aangenomen dat het geweld in Venezuela, waarvan niet wordt betwist dat het zich niet voordoet in de context van een gewapend conflict, als “willekeurig” dient te worden bestempeld, dan nog blijft de vaststelling dat het niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ressorteert en dat verzoeker verder niet aantoonde dat hij hierdoor persoonlijk wordt geïsoleerd, wat nochtans vereist is opdat dit geweld aanleiding kan geven tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker in dit geval verwijst naar zijn verklaringen over zijn deelname aan betogingen en zijn publicaties op Facebook, kan worden volstaan met een verwijzing naar wat de Raad hierover hoger heeft uiteengezet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Voor zover verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN